

Ročník XXIX

Na ukážku

Štěstí.

Obrázek z Korutanská, Napsala Gabriela Preissova.
(Pokačování.)

Dobře již rozuměl citlivý Bešty tím čtyřem hlubokým rýhám na čele rodičky — věděl už, proč vypadala matka proti sestře, která byla jen o čtyři léta mladší, tak ustaraná... Pamatoval si z útlého již dětství, jak jej jednou matka pleskla v trpkosti po rameni, že na ni dotíral, aby mu koupila boty s podkůvkami. Potom se dala do pláče a napíjala si dětem:

»Je vás k miso jako moucha a kde má člověk nabrat.«

Chlapci se tato matčina lhostost zaryla do srdce a od té doby kdykoli se matka zmínila, že by už toho a onoho potřeboval, odmítl, že to ještě nemusí být, potrhany rukáv kazajky tak dovedně obracel a tiskl k sobě, že díru vždy na čas před matčinou zrakem ukryl; sesly klobouček mokrým hadříkem vyčistil a třelivě na hlavě v sluneční suši, »aby se nepovraždil.« a podobných všemožných, vtipných úspor si smýšlil Bešty již v nejbujnějším chlapeckém věku dost, tak že záhy poznal, co chudoba zakusí strádání.

Tak chodil s košíčkem zase každé neděle na sluneční stranu, a třeba se mu tam šlo jako po trní, tvářil se veselo. Než téhož ještě roku počalo na Beštu dýchat štěstí. Strýc Rujec koupil Beštovi na pěkné lodnové, zelené lemované šaty a štyrský klobouk. Učinil to z vlastního nápadu a pozoruje vděčné dojatého Beštu, prohodil k švegruši:

»Víme — já už na něho vždycky budu pamatovat. Všechno se nemůžeme ujmout,« doložil ještě jako na omluvu, že ty její ostatní děti a všechno ostatní

přibuzenstvo neže mu tak obmyslí, »aby se to tak neroztlahalo.«

Potom už Diaková nadhazovala prvorozenci: »Kriste Pane, pamatuj se jen, abys si tu zálibu u švakra nepokazil... Ten jejich statek může být jednou, když Pánbůh dá, celý tvůj. Jen se musíš vždycky rozumně chovat.«

Bešty chápal, co tím matka míní. Pro něho nebyla vábná svoboda »svátečních odpůdnů,« kdy jiní výrostci docházeli si už ledakam až za Drávu, aby si zahráli v kuželky, napili se jiného mestu nebo dokonce piva nebo vína. On se nesměl přitáčet k muzikám a zpěvům anebo se rozběhnout na slavné předvečery k ohňům anebo strelbě. Také na známá děvčata a hochy si klíknout nesměl jako třeba druhý bratr Janez, neboť to všechno by se nemohlo nazývat rozumností, kterou na něm tetka i strýc Rujec chválili. Bešty se chvěl, kdyby oni tak tušili, jak jim myšlenky na takové hlouposti někdy lomejí, jak by si přece jen také rad skočil, s mládeží zavýskl, až by je všechny přehlušil — ach, on nebyl v pravdě tak umoudřelý, jak se zdál — jen se tak přemáhal — pro to štěstí, které ho čekalo.

Když se Bešty vracel od prvního odvodu, svezl se z města se strýcem Rujcem a ten v dobré náladě se rozhovořil: »No — teď už bys u nás mohl celkem zůstat. Co s tebou pořad tam u vás — dorůstáte jeden druhému za krk.«

»Ba, moh' bych,« řekl jen Bešty poblednuv v obličeji. Napadlo mu, že teď už se přiblížilo to celé jeho štěstí — ale chápalo jej za ruku tak nějak studeně, že se mu zarazel dech. Když jeli dále, bylo znáti, že strýc si v městské hospodě dopřál jak náleží. Byl zrudlý ve tváři a neopovrkle pozdávav. Poklepává synovci po ruce a dobrácky se usmívav sčetoval se ještě důvěrněji:

»Už jsme se se ženou smluvili, že si tě vezmem. Ostatně jsme si také museli někoho vyhlídnout, komu bychom svůj majetek chystali, aby se lidé o něj jednou nějak neprávě nedělili a nervali. Mám pravdu?«

Typy a staré kroje z mor. Záhoří.
(Fotografie prof. Jos. Klvaně.)

otázal se strýc na konce, a Bešty vydechl chvěně: »Ba, matě!«

Na blízku Rujcova statku, kde se cesty dělily, seskočil Bešty náhle s vozu a řekl, že si musí pospíšet, aby doma raději dřív věděli, jak to dopadlo s odvodem.

Ale to byla jen klamná výmluva. Bešty dobře věděl, že byl s ním v městě bratr Janez a ten pospíšiv si dobrou hodinu před odjezdem Rujcova rozíku, už byl rovnou cestou dávno doma se zprávou.

Když se Beštovi ztratili Rujců vozík s očí, odbočil s cesty k domovu a dal se najednou chvatně jen po paměti do běhu zpět dolů, cíť, že si musí nějak odlevit. Pojala jej teprve nyní závrat, líc se mu rozhořela a připadalo mu, že je nějak vyšší, jakoby jej cosi povytáhlo. Tak se dohnal až do myšlné hospody. Tušil dobře, že je tam plno mládeže i starých, vše se tam stavovalo od odvodu a hlučilo jako o pouti.

»Přílku dalmatského,« poručil si troulale Bešty, tak jak vždy slyšával od strýce, naka-zovat, a když mu dcera hospodského, která dnes přišlovala, víno přinesla, vypil kvapně do polovice, až mu to stálo krk. Pak se zadíval na blízko stojící dřevo a hned zpozoroval, že má v uších drobné náušničky s modrými očkama. To se mu na ní zalíbilo, ale při tom přiznával si v duchu, skláněje hlavu do rukou, aby tu myšlenku nikdo nemohl vyčísti: »Ta je ničím proti Róžle cestářově.«

Toto přiznání stále se mu vracelo; konečně Bešty povstal se svého místa na rohu prkenné lavice, odsunul sklenici s nedopitým vínem ke starému sedlákovi naproti sedícímu a pohledně naň teple začal, blouznivým pohledem tise zaseptal: »Já ještě přijdu!«

Neslyšel ani, jak staroch za ním vesele zavola: »Co já ti to tady mám hlídat? To ti to raději vypiju!«

Hoch šel s počátku zvolna, ale potom přidával do kroku čím dál tím více. Před duší mu tanul určitý cíl — malá chata pod silnicí s nízkým okénkem, lesknoucím se v rudé zlaté záplavě, ale rozum neuvažoval, co potom...

Když došel Bešty už tak zcela na blízko, zaznělo ze vsi klekání a poslední paprsky sluneční záře schvátily se už jen na podkovní chaty a z malých záměrků vynorila se postava cestáře Stajera, cosi na záhonech okopávajícího. Jeho zjev zarazil rozhořčením mladíka, jako náhlá sprška z čistého slunného nebe. Zvolna přecházející kolem stavení pozdravil a pokradmu nahlédl do okénka, do otevřených dveří sínky i na dvoreček. Ano, na dvorečku byla Róžla, odtamtud se ozýval její tenký, táhlý, jímavý zpěv, ale byla někde tak zastrčena, že ji nebylo vidět. »Škoda,« vzdychl si Bešty, neboť procházela jím dnes zvláštní touhyplná důvěra a troulalost k dívce, kterou seznal, provázející je poslední dobou každou neděli kousek společné cesty z kostela. Dosud ještě nikdy s dívkou důvěrněji nepromluvil, ale dnes by si byl troufal Róžle oznámit, jaké štěstí jej potkalo, že půjde již zitra na Rujcovo — mohla to vědět první a bylo by to tak milé, ulevující. Bešty v duchu zahromoval na cestáře, že si nedopřeje ani po klekání odpočinku a rýpe se do tmy v záhonech... Kdyby jeho nebylo, nebál by se věru k plátku zaskočit a na děvče zavolat: »Dobrý večer, Róžlo!...«

Oklikou, polní cestou vrátil se zase Bešty do hospody. Vklouzl mu teď do duše nějaký vzor proti osudu, jenž mu nedopřál setkat se s Róžlou... Věděl, že by udělal naplno, kdyby nyní hned šel jako poručík domů — ale nešel, nechtěl jít. Se vzdorem, přiloudilo se také furiantství — dnes už nebyl tak ubohý jako včera, hoj — je třeba to lidem ukázat, aby se naň jinak dávali než dosud; poví jim, že půjde zitra na Rujcovo už tak jako na svoje. Bešty se pustil také do hraní kuzelek. Proč by neprováděl, co provádějí druzí? Poprvé se mu zasmáli, ale starý sedlák, kterému prve Bešty světil svoje víno, zavola naň: »Tos měl vidět svého táta za svobody! Ten, pak šafář od Trutva a pánův krčm byli tři nejkurážnější

hoši po celém kraji. Když chtěli, do každého sklepa se dostali a vynesli odtamtud baňu mestu: ať to byla svobodná dcera nebo vdaná ženka, na každé dovedli vyloudit od sklepa klíč. Kde jsou ty časy! Teď chudák Dijk už dávno skrotil jako sysle!«

Beštovi jako když v nádrech oheň zapálí. Zmínil se přede všemi, že musí už zitra na Rujcovo a opakoval celou strýcovu řeč. »Há — ty máš štěstí!« říkali všichni, a když to také řekla hospodského dcera, sebral Bešty z opálky na zídce hrst kukurice a hodil ji děvčeti zrovna za krk. Ona se jen zasmála, a vlny nového života zdvihaly se v bouřící Beštově hlavě výš a výš...

Pozdě v noci plašil tehda Bešty ptačí párky cestou k domovu. Sebral namátkou někomu v hospodě víšnouv hůl a tou švihal do kroví a stromů vesele si hvízdaje, halikaje a zpívaje. Když se přiblížil k otcovskému stavení, probudila se jeho hujnost matka a vešla za ním do stájky. Bešty jí radostným hlasem zvěstoval, že jemu již už nynějšku patří Rujcovo, a pořad si ještě věrně pamatoval, jak mu to strýček pěkně nadhodil slova od slova, ale matka neřekla nic. Sedla si tise u palandky, kde Bešty s nejmladším bratrem školákem spal, a Bešty usínaje povsíl si již jako ve snu, jak matka osvětlena měsícem sedí u jeho lože, ruce v klíně s klidně otevřenými zrakoma, jako na hlídání u dítěte — a tu mu připadalo, že známé šplouchání malého vodopádu po skalce za stáji, uspávající jej večer jako večer, je matčiny dílem na jeho utišení...

K ránu, když se již rozednívalo, pootvřel Bešty oči s pocitem, že jej bolí hlava, ale zapomněl na to hned zůvřel matku tak tichoučce proti sobě sedět na korytko s rukama sepejaty v klíně, bdící — jak mu vešla do snu. Bešty se nadzvíhl a poznal, že to již není sen. Venku sploval zřetelně vodopád, a sluneční paprsky táhly se již přes matku až k němu, probouzely kolem všechny známé, každodenní dojmy okolí, v němž jen matčín zjev byl něčím neobvyklým.

»Co tu děláš, maminko?« zaseptal Bešty. »Vešla jsem po půlnoci za tebou a zůstala již tady,« ozvala se matka. »Bála jsem se, aby nepovstala nějaká mizpust. Víš, otec si na tobě odjakživa zakládal...«

Beštovi napadlo, jak otec po stavení přes tu chvíli huboval a pro děti kromě tvrdého úsměvu za čas nikdy laskavého slova neměl. Ach, na otce nikdy Bešty nepomyslel, když se chtěl z oddanosti přemáhati...

»Mrzí mě to k vůli tobě,« děl syn zasmušile. »Však už se to tak hned zase nestane.«

»Rujcovi si také myslí, že jsi bez chyby,« připomenula matka.

»Ano, to je to hlavní,« pochopil v duchu Bešty, »ještě si všechno mohu pokazit!« Ale všemmu tise viny zatlačil záhy milý dojem vědomí, že jej matka hlídala jako malé dítě.

»Mám se tam hned přestěhovat,« otázal se hlasitě jako na jakous útechu. »Ale když už to půšlo,« zlísl zase hlas ve smutné přítulnosti pozdvihuje k matce své měkké šedo-modré oči, »můžeš to vědět jen ty jediná, že mně vlastně nebude tak, jak si každý myslí. Zrovna teď, když už je to jisté, nemám dvakrát chuti tam jít. Kdyby to ještě bylo na rok, na dva — šel bych s lehkým srdcem — ale na vždycky — doložil Bešty truchlivě a povážlivě, »to jen je tobě to, maminko, dělám k vůli, že jsi se tím letla těšila!«

»To je divná řeč,« pravila matka. »Mám vím, že tvoji bratři Janez a nebo Kašpar by tam po kolenách leželi, kdyby věděli, že Rujcovo bude jednou jejich. Co ti to jen, hochu, napadá? Jakou máš tady u nás dobrotu a krásu?«

Pravda, na to nemohl Bešty ničeho odpovědět, neboť všechno, o čem by mohl povědět, že se mu doma na chudobě líbí, bylo směšně dětinské.

»Zvykneš si tam — a jak, jako v nebi!« pokračovala přesvědčivě matka. »Člověk zvykne všude rád, kde je všeho hojnost a dobří lidé. (Pokračování)

Z knihy básni Noční violy

od Ant. Klášterského.

Ž A I M.

Sestup v propast lidských bolů,
chceš-li vskutku velkým slout,
stále dolů, dolů, dolů,
v nejtmnější duši kout!

Každá duše za to stojí
sejít v temný její klín,
hledat, odkud na svět roji
se tak mnohý mrak a stín.

V té, která se hradí chladně,
najdeš v hloubi sopky zár,
a v té spráhlé duši na dně
pozdraví tě květů pár.

Ovšem duch se loučí s klidem,
mnohé potká příšerv,
ale s pravou láskou k bohem
projdeš duše veškerý.

Ovšem srdce chvil se v muce,
oči zárem slzy žhou,
ale kahan, soucit, v ruce,
můžeš směle jít tmou.

A když hloub v tu jámu tmavou
sejdeš, poznáš starou zvěst:
patř za dne nad svou hlavou
nesmutelná světla hvězd!

DVA PRŮVODCI

Byl soumrak, noc šla z pozdálí...
Dva motýli se potkali.

Ten jeden hledal k spánku květ,
a druhý právě křídla zvedl.

Ten jeden zářil v barvách stech,
ten druhý stín měl na křídlech.

A v prostřed jako zravý třeb
se šklebila mu žlutá leb.

»Ó, jak jsem znaven — první vřady
já s milenci lét', vďeč' jich!«

Je vodil lesem, dál a dál,
až tam, kde sotva paprsk plál.

Až když si padli v objetí,
jsem mohl od nich letět.

Však nyní padnu do snů rád,
a ty — ty nespávej přec noc spát?«

Ne, k ránu, až den v pohledu,
až stíny mrtvých odvedu!

HOST.

Cos na mé srdce zatukalo,
(ó, návštěvy mě netěší!),
a škenralo to, měkce lkalo:
Ach, otevři, dej mi přístřeší!

Já zachvěl jsem se nedůvěrou
a »Kdo jsi — ptám se — poutník?«
— Jsem Práteleství! — zni moji šermu,
a hlas se láme do vzlyku.

Mé srdce bylo tehdy prázdno,
a ač se dlaní mi trochu chvil,
dím v duchu: Čeho bít se, blázne?
a nahlas: Pojď jen, Práteleství!

A Práteleství hned jako doma
si v teplý koutek usedlo
a usmálo se zrakem, rtoma
a vďečně na mne pohlédlo.

Tak tiché bylo, mile, skromné
a ihned všim se konejši,
že pozděj jsem si myslil, pro mne
že mohlo by být směřši.

A zvyk jsem mu a v srdci měkkém
jsem nosil je pak řadu let,
a bylo mi to drahým věkem,
že v prsou cítit, naposled.

Tu jednou náhle, co se děje
tam v srdci mého bezduchu?
Ten jásol, křik a dupot, rej!
A mžikem v srdce nablédnu.

Co? Práteleství, čas tebou šije?
Však smích jen zvučí v srdci mém:
Dost, blázne, už té komedie,
jsem Lásky a zas vítězem!

VSKEV konsistori pod oboji příj- majících.

Historický obrazek z r. 1663

od Dr. Zikm. Wlady

(Pokračování.)

Když odříkal administrator obecné napomenutí, spustil na kaplana tynského: «A co ty, jaké to máš zchlapělé mravy, svého patera nazýváš krokodilem, proč tak?» Pater farář popoše, aby slyšel, co jeho kaplan bude říkat.

Kaplan máje více v sukni krátce a všeobecně oděsi: «Naž bych u takového patera byl, radše se dám v něco jiného. Manželka jeho postavuje ho proti mně; skrácuje mne v důchodech, jist mi dává, že by pes po tom tratil předem i zadem, a tuhle mne holt udeřil, až mám na hřbetě zakysanou ranu!»

Do toho farář skočil: «Lež, Vaše Milosti, lež, já ho s těmi jeho vášněmi nemohu strpět, já ho napominám, on mi utíká, on je svy hlavy, a já taky svy hlavy, budej, takové holopěš, já mu ustoupím manželku před Bohem nemám, lež, všechno lež —»

«Mlé již,» zaržal rozhovárčím, mláz administrator, «my víme, kdo je pater nepravý a sám sebe pase, víme, víme (při tom rychle hleděl na faráře), ty budeš dávat kaplanovi tolik, oš se smluvíte zejtra u mne, v Betlémě, přijďte po obědích!»

A kaplanovi děl: «Ty, žeš proti svému paterovi provodil vášně, zůstaně zejtra v Betlémě, pedellus tě zamkne do sroubku, až umoudříš sobě.»

Farář se bolestně usmál, vědět, co znamenat pozvání administratorovo do Betléma; to stálo pokaždě nějakou kopu nebo červený dukát, na namíření kuta administratora obotavany. Nikdy neměla umírající strana husitská mezi správcí a náčelníky svými většího lakomitele zlatu nad Fabiana Strakonického. Když s někým mluvil po straně nebo zval si jej do Betléma, vždy byl strach o kapsu.

Administrator hned, jak odbyl vášnivého kaplana, poručil podle starodávneho zvyku, aby jeden z kněží četl statuta a leges církve české. Farář usedl v lavice, kaplan též, a jeden z mladších četl lehes. Byl hotov brzy. Ostatně četn zbytečné. Všickni leges znali, nikoho nebylo. Rezek na kónc, vzor na sebe zase milostný, sladký, přivítavý úsměr, pramluvil, aby všickni o to pozor a zřetl měli, když se odáli Bohu sloužit, aby sloužili upřímně a věrně, páni patres aby pěkne snášeli mladá kněze, a ti aby poslouchali svých pánt otců, a všickni aby ke konsistori vzhlíželi jako k matce své a v něm, ve Fabianovi, aby vždy viděli svého otce upřímného.

Jeden z farářů, známý donašeč a ramenář, vystoupil promluvil od ostatních obyčejné poděkování. Právil, že rozjímatí budouť řeč Jeho Milosti pana administratora, tak aby práce Jeho

Milosti a panu konsistorianu na nás ztracena nebyla. »Dajž Bůh, aby dobrý ouzitek nesla!»

Všickni odpověděli: »Amen.»

Potom předstoupil jeden z mladých kněží a odříkal také nějaké poděkování Jich Milostem.

A již se hrnuli ven. Fabian vida, že farář svatohavelský a jilský pomalu se k němu souhrál, sešel od kathedry dolů jim vstříc a přijal od nich zprávu, že za své provinění rádi položí po pěti kopách míšeňských grošů. Pan administrator nemě pokynul hlavou, tváře se při tom tak příně, jakoby milost rozdával.

Kněží odešli, vstoupili zvonci. Ty odbyl administrator skono u dveří. Řekl jim rozkaz přísný, aby se neožřali tolik a klekání zvonili v stejnou chvíli, jak tynský začne; »budete-li zvonit jeden příz, druhý poslíz, dám vás zavřít na rathouze!» Tak končil pan administrator. A již zvonci se strkali se dveří ven.

Panu administratorovi krácejšeimu zase, ke kathedře oznamoval jeden z konsistorianů, jenž byl kanclř konsistora, že by teď byla řada na kněze děkana chrudimského, jenž už po třetí citován do konsistora.

»Přiveď ho,» kázal Fabian pedellu, »přiveď, je-li tam venku.»

Pedell vyběhl a v malícké chvíli se vrátil s děkanem venkovským.

Děkan byl patrně sklíčen; upřímně mačkal svůj brel.

»Jen pojďte! pobídl administrator, »vylézáte co moucha z pomýj, nejste svědomí čistého, my všechno víme, pan arcibiskup o vás psal komoře a komora královská nám; milá bratři, budete trestán, udělal jste velikou spleť, chodíte s processím, vyhodl jste kolty a obrazy z kostela, stane etihodně kusy dat, jste spálit jako Turci, na oltář dal jste namalovat zidovské karktery a desátoro, jste kalvin, hotový kalvin! Co za obranu máte?»

Děkan di: »Kotím se Vaším Milostem, něco je zpráva omylná, něco pravda, ale je přec poručeno zachovati ceremonie tak, jak je kněz po svém předchůdci zastihne, já všechno tak zastihl, sousedé jsou tomu již obvykli, sochy jsem kázal vyndat a složit na půdu, lidé se jim klanějí jak Židé teleti zlatému, nu, něco jsem si spálil, něco dal přemalovat. Chybil-li jsem, vinen se dávám, z nebedivého urážení jsem se toho dočkal.»

»Když se kofíte, vyložte vám na lepší stranu, Bůh kaže mordenství. Te se do knih zapíšete, že budete držet ceremonie podle mšálu pražského, sochy všetáhujete, a kdybyste se prohešil proti zápisu zase, že vám jedno s druhým má novo být.» Tak administrator.

Děkan se svolil a kanclř napsal v knihu několik řádek, jež děkan treslavě podepsal. Když chtěl děkovat, že ho nezavřeli, vpadl Fabian v řeč, suše starci oznamuje, aby za svou proviniv položí konsistori deset kop, dáti jich nemusí hned, než at přijde nazejtří po obědích do Betléma.

»Mějte utřpení nad nemožností mou!« prosil děkan, ale administrator obrači se k němu zády a pedellus popadnuv jej za ruku vyvádí jej ze síně, plně mu něco do ucha huče.

»At vstoupí Cerasýn, z Rakovníka děkan!« volá administrator.

»At vstoupí dvoji etí hodný pan děkan Cerasýn!« volá po něm ve dveřích pedellus.

Misto děkana Cerasýna přiválí se dva měšťané rakovníčtí. Na jejich bříších a plných rudých tvářích znáti, že páni přicházejí z města, kdež se vaří nejlepší české pivo.

Administrator zvědavě vstál, oš, a páni konsistoriané napodobně. Měšťané těžkým a vážným kroky přiblíží se až k stolům úctovně, ních páni, a jeden z nich dav od sebe a svého soudruha i ode vš obce rakovnícké páním křesťanské pozdravení, oznámil obšírnými okolky, že přivezl do Betléma panu administratorovi a dvoji etí hodným páním v konsistori tři větrele starého piva s přáním, aby nebeský Bůh ráčil dáti Vaším Milostem to pivo v zdraví spotřebovat.

Při tom již podával škartici v list složenou

a městskou pečeti uzavřenou, aby si droji etí hodní páni přečetli, proč děkan Cerasýn do Prahy nemůže, a přetouče, aby jej měli omluvena.

Fabian se optal, kam pivo složili, a pak jal se polo nablas čísti.

Konsistoriané mrkali očima a pootevírali ústa. Fabian četl a mluvil: »Hm, nemůže — tři nežitý na stěhně se vyvrhly — leží — ja — zebník hojí — dva z rady očitě spatřili — Pánbůh rač byti se všem námi —»

»Inu víme,« pravá administrator vyslaným, odkládaje list, »tím, ten váš děkan je zmocence u vito, kromě toho je ženatý, nepotřebný, však my ho už přinutíme, aby se ta jeho reverenda z fary pohnula, je lutrian, ne-li dokonce zvinglian, však pro tentokrát má vaše přimluva nésti platnost, omluvu s těmi nežitý, nechť je má Cerasýn na stěhně nebo v hlavě, přijímáme, ale jen do času. Od dnešního dne ve čtyřech nedělích, at se postaví u mne v Betlémě!«

Oba vyslaní juli se děkana hájiti stran nemoci i pochybovali, že je ženat — o tom tak dalece nevíme,« pravili.

»Inu my víme,« odbyl je Fabian, »víme, že slavil křténky, rytíř Slovsky s jinými, ze maniny byli kmotry, my všechno víme, všechno.»

Teď uznali vyslaní za moudré odejti z auditoria české universi. S několika poklonami a jméno boží v ústech majíce odcházeli. Rychle prošli na síni, kde ještě několik osob rozmanitých stavů stálo i posedalo, a pod schody v přázdě zastavili se; jeden řekl druhému: »To jsou lapačky, co? To je fortel, co? Ve čtyřech nedělích zase! Ve čtyřech nedělích bud zase věřet, anebo nám Cerasýna vy zvěhne, a my s velikou obtížou hledáme jiného Cerasýna, dvě stě later, hromů do toho sešmy nadobřelo, dvě stě later mu v břich — Všem městům faráře honí, škoda, přeskoda našich věrtelů!«

Druhý vážně položí vzteklému řečníkovi ruku na rameno a di tise:

»Spokoj se, kmotře, spokoj, jen jeden věrtel dobrý, ostatke jsou sličky, co nemohi rathouzní hospodář všekovat —»

Tím se první drobtí spokojil v spravedlivém hněv svém.

(Pokračování.)

Rozkvět.

Román. Napsal Fr. Nov. Šebotník P. O. HVEZDOSLAVA

(Pokračování.)

Mašálková měla v Zahoranech příbuzenstvo, k němuž po příchodu Josefově přilpula zdvojenou láskou. Hned pochopila, že není možná, aby živnost připadla jednou hochovi, a tak hned s počátku zatřovala své snahy. Máleho Josefa užíla za nádenníka a docházejícím ní příbuzným dávala, co se dalo. Přicházeli často, důvěrně, s přátelskou přichylností a se starostnou přitavostí. Hladili, přikývovali a chválili. Bahodl Mašálkové jejich vnačny chleb. Byla dríve lakomá, ale od příchodu schovančova ke svým příbuzným se zcela proměnila. »Nevím, proč bych se byla dřela na cizího!« říkávala jim. »Ani pomyslení, aby něco dostal. At je rád, že má domov a živobytí. Když já jsem byla malá... pro Pánaboha, abych se tak byla dobře měla! Hladý jsem až plakala!« Ale ani jídla tolik mladý hoch nedostával, kolik ho rozvíjeje se a prací vyžité tělo potřebovalo. Jen tehda, když tetě zvláštní radost způsobil, dostal větší kus chleba nebo větší placku. Josef dobře pochopil tuto výhodu, a častokráte, když se navrátil z pastvy a když všechno doma dodělal, vytratil se s jakousi ochotnou, oddanou horlivostí a přinesl za nedlouho všecek zrudlý, s tvářema nadmutými náručí trávy z panských luk anebo něco jiného, jak co právě postup roční připouštěl. Oči mu zářily, vesele obskakoval kolem tetý a živým hlasem vyličoval, jak nikoho na lukách nebylo, jak skočil se straně, jak se při křel do trávy a jak ji škulal. »Tak — tak —

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

Váza Ševreská.

Dekorační malby pro VOJTECHA HYNAISE.
Autotypie tří barevných kartonů umístěných ze shled c. k. vídeňské porcelánové dílny v Praze.

Stříbrník XXIX, 16